

ОБЛОГА “БАСТИЛІЇ “БІЛА ХАТА”. БИТВА ТИТАНІВ

Пані гер фюрерша Дюдя Капелюшкова у чорнім крилатім капелюсі і в такій же ж модній сідниці, що була в настобурчених штанях-штатах, і в такому плащі роздавала майбутнім потрошителям районного парламента-бастилії останні настанови і розпорядження: хто, де і як має лобіювати-дубіювати сесію, які ганьби кричать, куди і по чім лупить, куди дудить, трубить (тільки не в кулаки), запихать транспаранти, бо вона з дезильником буде воювать з Гепчиком в залі і час від часу виходитиме до них, інформуватиме куди його далі пхать, щоб випхать поза межі ради, позбуться остаточно, а водрузиться самій найтеплішій люксліюдині.

У Сучому сквері, що маїв з тилу “білу хату” голими деревами та гаражним містечком, вовтузилися іще рихтувачі лозунгів, стояв невивітрений собачий піснюар, бо щойно закінчилася вранішня прогулка собак з найближчих вулиць. Цей сквер, до речі, як “біла хата”, притягав місцевих мужчин взагалі: пахло попід деревами сучками та груповими сексапільними духами, тут найчастіше гуляли “бучні свайби” собаки навіть з сусідніх драпіонів, навіть російськомовні, якби в намармуровішому палаці псячого щастя. Декотрі шикидимчики вели сюди своїх доберманів з принципу, щоб хоч трохи вони підмочили репутацію тихрозумак, що працювали в “дурного хаті”, аби не були надто пихаті. Загалом мужчини, того й не підозрюючи, в післяпівну вечірню пору тяглися сюди, під дерева, очевидно, дух самцівської магії консолідації відчували, то й ... робили те ж що ті чотирилапі вигодванці. А що вже опівночі тут творилося, то лише пану богу Амуру відомо.

Двох батярчуків, що добивали на свіжообшкурених патиках плакат “Інвалідові – коляску й на Аляску!” пані Дюдя потягла за собою на передбілорейххатівську площу, і поставила їх так, щоб вони стояли навпроти вікон кабінету Гепчика, щоб бачив, як народ турбується про його здоров’я.

Та не всі з випадкових роззяв, які першими хотіли дізнатись, що тут відбувається, розуміли зміст цього напатичного шедевра.

- Слухайте, а то кому така пільга: коляска?
- Як кому? Гепчику! Шо, він не заслужив хиба? В нього букет хворіб, то ми йому життя полегшити хочем.
- Мали би вже дрібку совісті. Як-не-як, Гепчик – наш хлоп. Нащо інваліда так далеко засилати. Няй би вже Путін туду швартувався. Він має літак. І йому візи не треба. Дав би, людоньки, вам Господь грамульку розуму...

Іов споглядав чорний дах пані Дюді чибува він не поїхав на кришу зі стріхи. Але все стояло у неї на своїх місцях, буяло, давало плюца, лише очі, що світилися вовчковим огнем, розліталися вогненними стрілами у всі боки. Вона відчувала, що нарешті день розплати настав і районна бастилія упаде разом з її гепаном, на що вона старатила 15 років свого чорнобрового боротьбітського життя. Дюдя боролася безнастанно проти всіх, гасячи не “затребувану” енергію. Це, мабуть, був її спосіб існування. Якби мала чоловіка, то боролася б з ним, з дітьми, з кухнею, курми, поросятами, стодолою, брудною білизною, крамницями... Не мала. Бог якщо і давав його їй, то й небавом відбирав!

Перед входом до Білого райдому стояла алюмінієва діжка пива приватної місцевої пивоварні “Огер”, власник якої був солідарний з пікетувальниками. Пивом пригощали всіх бажаючих за тікитак, а депутатів особливо припрошувала файна кобіта, що в стегнах мала з метр вісімдесят, щоб піддати езекуції, щоб вони, підтоплені пивом, загнані в зал під час сесії, швидше проголосували за зняття Гепчика, або... Деякі, в основному бідні депутати, брали пластмасові

стакани з дармовим напоєм, а начальники не сміли себе принижувати, проходили демонстративно повз, бо пиво “огерське” для них не було краще за кобиляче молоко з-під хвоста. Один з них, деп. Охриновські, навіть пив пиво мексиканське “Когона Ехта” (ціною 8 грн.32 коп. без ПДВ). То про що тут шуміть! То ж від “огерського” пива тільки ждуть, що іржать хотілося, а не благородно зригують.

Вихурюкував поміж пікетниками, поплічник чи наплічник чи соратник п. Дюді, войовничий поборник влади для під себе, який уже її скуштував, бо був уже во кріслі, і відчув до болю власної кишені її смак, ласку і ніжність, – пан Вітуньо Махер –Мадам Іванович. Цей пікетувальних справ майстерперевіряв металеві бочки, чи витримують вони барабанні бої, чи не проржавіли, навіть вухо прикладав до бочки, прапори – чи піддаються західноєвропейському вітрові, помаранч-приколки, шарфи, бантики роздавав.

Люд гомонів.

– Всьо, хватить, нині їм урветься. Гепчика геп!

– Зіх геп! – відповідав один платний революціонер за сумісництвом. – Ми їм нині бобу всиплем... Геп!”

– Геп! Геп! Гепа геть!

– Поки вони не обіпісяються не випустим, щоб знали, як нам добре, – підморгнув ще один відомий в маловідомих колах революціонер Ніхалай Москаль. Цьому було доставити 150 грамів смердогону, щоб стати непримиренним Маратом, ненависником сковського, свого прізвища і всього, що пов’язувалось з москалями. Найбільше ненавидів “московську” ковбасу, яку намагався повсякчас нищити, щоб її духом шовіністичним не пахло... Через те, що писався Москаль його йдружица покинула, залишивши напропаще з ненавистю.

Головний бізнесменч баронет Юра Хвостяра Ахтікакой теж перевіряв ряди підприємців, тимчасово залучених до місцевої революції, роздавав направо і наліво настанови, підбадьорував ряди “цеунами”. Його високий чорний капелюх а ля кабальєро виринав то тут, то там між протестантами...

Перед входом до сесійного залу радівські чиновники- “шнурки”, теж натренінговані, стояли стіною, щоб “враг не пройшов”, пропускали тільки депутатів і пригласений актив драпіну, щоб до салі бува не залетіла яка сирлива ненашенська муха, чи така, що стоїть на антидержавних позиціях – кінськачорна бляха-муха, і почервивить, загідить увесь баль і ладшафт сесії, що й не проковтнеш, он попід стіни збирається всяке...

В залі депутатики групувалися, ющенкувалися, гули, пахли, смерділи, фракціонувалися, розмахівали наданими їм паперами і мобілками, лаялися і помалу розсідалися на стільцях-бантах, щоб, як тільки тре буде, прокукурікать. Затихли урешті і щебеті дебільників – мобілки, що витьохкували у всіх кутках залу, тільки головний соловейко Гепчик не затих, а взяв до рук чорного огирського пуца-мікрофона і почав окриком одкривать чергову бляшанку сесії. Сказав своє улюблене: “Шо касається кількості депутатів, то їх, конешно, достатньо, шоби починать, гімнуем”.

Після цього наставав співочий момент. Депутати та гості затраскали відкидними сидіннями кріселок, завмерли, декотрі навіть вишпанувалися, і затягли під фанеру звукоглушителей “Ще не вмерла”. Одні, більш напатріотозовані, переймали західну моду щодо гімнової стойки, то хапалися правицею за серце і тако-го завмирили, вивалюючи животяри, бо саме животаті намагалися бути гіперпатріотами: що більше череву, то його носій більшого патріотизму, і лише

“шевелили” губами, якби глумились над Гепчиком, що звисав чорною хмарою за президійським столом; менш напатріотозовані просто випростовувалися по-єфрейторськи, витягаючи кострубаті робочі руки по швах. Вони співали басаманським сопрано, випереджуючи слова Гімну, щоб ніхто не смів їм кольку впхати, що вони не патріоти.

Третя категорія гімноспіваків чи гимників чи як там, бо не вдаш, щоб нікого не образить, була демократично розбалансована, зовсім не піднатужувалась, щоб випростати криві робочі ніги. Ці ще були просмолені тим духом, духом “Союзом незламним республіки вільні навек об’єднала великая русь” (грусть). Їм навіть губи не стулювалися, щоб вимовляти слова щеневмерлого гімну, якого вони боялися, як чорт ладану, аби не загуркотити у відстійник революціонерів – “Сибір неісходіму”. Той страх содомився у них, хоч як би вони не старалися вичавити з себе советіко громадянина, він став часткою їх кісточок, м’яса, сірої речовини, серця. І нікуди вони не дінуться від такої любови небіжчика Ессесера. Один з директорів – Анка Дрінчак – мало того що не співав, він іще, заклавши руки за спину, тикав комусь позад себе дулі-срулі з маком. Оптом!

А депутат опозиційник у квадраті, учитель школи естетвиховання, композитор-початківець з сорокарічним стажем, який належав до марічкових оброблювачів пісень, ревно оспівував місцевих марічок, потоки-ріки, гей, йой, ой, ялово-смерекові масиви, лікарські рослини (помічні для хронічних коханоліків), спиртні напої малої міцности, випробовував шойно створеного гімника:

**Ше не вмерла Україна, ше живе а хулі...
Бо всі наші здобутятка – то народу дулі.
Ми ше жиєм, українці, лу щимо фасолю...
І горохом-бобом лупнем за кращую долю.
Ще не втерла Україна москалеви носа,
Та вже скоро віпровадит із власного проса.
Згинуть наші доріженьки, ухаби і ями,
І котіться москалики до кур... ої мами! (п’ять раз)**

“Чувствовалось”, що в тих дупетатів, котрі мали намір відкрутити голові Гепчику голову і ще щось, круцькалося в головах: “Уже вмерла голова і задерла ноги, уступіться, твариші, з помаранч-дороги...” І обмацували викохане на давальчеських харчах уйноюйчереву Гепчика, що вириринали, то потопало за керівничим президійним столом, розбуджувало в них, безчеревченках, що мали животи загнуті всередину, злість, як червона шмата у іспаського бицяри, доїдуть кінця і воно згине з-за цього могутнього стола, як роса на сонці, запанує їх владику в карпатській сторонці. Аттпрус!!!

Якби у Гепчика було скромніше животятко, то би, може, не так лютило опозиційних депутатів, яким уже до кінця каденції незбити й половини такого кендюха, як мав їх голова.

Підчеревина достатньо потужну роллю відіграє в політиці взагалі, панове! Народ не любив бембухатих споконвіку, черева йому загороджували дорогу до статків, перехоплювали найкращі харчі і напої, тим часом люди пухли з голоду. На це обізательно треба звертати увагу всея політикам, думохамократам також. Черевопіар – парапсихологічний, що працює на рівні підсвідомості, на рівні генів-стародруків. Не можна спухликів випускати на політичну арену, бо вони псують графіку програми будь-якої партії чи фракції. Та сказати, політпейзаж!

Цей загнаний у пузяку народ, не придатен для паблік рилейшн вживу. Заступає своїми мацьками прогамні цілі партій, світлі вершини, до яких кожнонька партія збирається тягти народ на своєму ідеологічному воловоді. Черева-гори дратують. Забрюхані в сало не сподобні забрюханим в злидні, і нема на то ради! Кажуть-бо: живіт товстий, а лоб пустий!

Нарешті, коли гамір вгаморився, а державна пилюка, здійснена гімном, почала всідатися попід сідалками, Гепчик вигепав на зал порядок денний сесії, в якому малося багато нуднезних “дижурних” питань, покивав пальчиком, на депутатів, які собі поінколи дозволяють не дотримуватись закону про місцеве самоврядування, хропіти під час виступів...

За вікнами залу гепало і пискотіло, трубіло, ревіло, йойкало і гойкало, бойкало, що поперепуджувало сесійників, які за звичай на сесіях псували цілоще карпатське повітря.

Ім з переляку здавалося, що шиби аж прогинаються від того гуркотіння-крикотіння. У вікна зазирали пелехаті старі голови в плетених беретках, кролячих шапках і дитячі в “гондонках”, вимочені недоїданням і достроковим сексуальним дозріванням, ліпили їм зухвалі усмішки. Водночас тицялися плакати і лозунги, шкірячи білі зуби літер: “Гепчука – геп!”, Владу – в чисті руки!” “Гепуляку на гілляку!”

Подумалось: а де тих чистих рук набрать, чи є хоч одна чиста рука в цім залі та й надворі вопщі? То й не передаси її брудну, випацькану, скурвлену владу в чисті руки, хіба би рукавички натягли на них. Чистих рук дефіцит в країні загалом, то що вже там мнявчать про окремо взятий драпіон. А де тих гілляк набрать, коли Карпати-гори синьоголі, бо дорубують, довивожуюють, довиспівують. Нема на вас вічного революціонера нардепа Степана Хмари! Він же ж неодноразово з найвищої трибуни країни закликав берегти ліси, щоб було де бунькри копать і гілляк багацько розгойдувалось, щоби на всім, а не тільки москалям, вистарчило, кому знадобиться гілляка, і своїм такой. Гілляк не шкода, шкода добрих людей. Як у сорокові роки минулого століття, коли не сповна використовувались ліси в цьому напрямі. Треба, щоб висіли на гілляках, як забавки на новорічних деревцях! В одній з шкілок драпіону га той час вже почали вирощувать спеціальні розсохаті ялини для підвішення можливих політичних цяцьок.

Це є абстрактне мистецтво, спиртожери, спиртоїжки, спиртодіжки, алкоїдні, салоїдальні, їдопахолки запихально пасхальні – діти спаплюжених голодом животів, алкоголоші ви такі алкохороші – діти Алкоєпохея, що настояний на алкоголях всіх мастей. Ви дотепер зі склянки не спорхнули, хіба спурхнули ті, яким треба летіть в аптеку по аптеку, що вже харчуюються винятково ліками-травами, цитрамонами-забобонами, корваролами, гомеопатиками..

Получилося затвердіння порядку енного сесії доленосної.

Як уже ввійшло у народну традицію, добавку здобрили кількома заявами-кричалками од партій і фракцій. Ті заявочки зводилися до того, щоб можна взять Гепа за гузицю. І гепонуті ним до підлоги, щоб більше не хотілося влади, щоб вічна осеношная пам’ятьбула, щоб не було кому Карпати продавать оптом, розбазарувать смерековий край, хабаренків брать брудними руками і взагалі ні хріна не робить во благо виборців і народу, а жить приспівуючи! Хабаріаді слід дати так по руках, щоб вони більше не простягалися за взятком. Щоб знять Гепчика з голови і рекоменду на те достойно платне крісло новеньких гепсиків чисторуких, випрасованих, підстрижених під захист державних інтересів. Но “особенно потрібних” окремих силам, що нині поки що безсилі, бо не мають на цім дзиглику керівничому свого Гепелика. Дюдя від імені і за дорученням народу

через задній мікрофон вигукнула: “Шановні депутати, якщо пан Гепчик не зречеться зараз посади і не передасть її в чисті руки, то ми вас, шановні, з цього залу не випустимо... Сюди й мишка вуса не просуне! Майте честь і совість! За вами нарід!”

Опісля цієї словесної розминки Гепчик і собі зробив кольорову заяву. Він спокійним голосом сповістив паньство:

– Я тепер, панове громадо, що кається, у відпустці, а раз я відпустці, то я не маю права керувати навіть сесією, я повинен відпочивати згідно закону про месне самоврядування, я ж маю право на відпустку, як і кожен з вас, нї? І тоді, коли я прийду з відпустки, даю вам чесне слово офіцера, я, як вам так хочеться, напишу заяву... і піду. Нема проблем! Не можу я з відпустки у відставку. Я не маю права порушувати закон. То – святе!

Як він то сказав, під вікнами, де колядували протестанці, зчинився лемент гавчачий. Кричали всі, і в тому числі діти-гавроші, які з-за недостачі дорослих революціонерів були залучені до масовок: “Гепчука Геп! Ганьба!” На площі люто били в барабани-бочки. Люди в сусідніх будинках-тонкостінках запацьовули вуха, аби не чути відлунь доби.

Либонь, на всі 10 вікон-амбразур пікетуючих не конче вистарчало, бо декотрі, підпхавши під ремінь переперченої “гоцадріци” дармових ханамбургерів, що тільки заходили в моду, ближче стояли коло діжки з пивом, поряд з основними вхідними дверима, котрі заблоковували тілами.

Гепчик, з якоюсь зажурию в очах, востаннє прочитав вицарапаний на столі перед ним напис “Тут керував Вася”, негайно передав ліца управління сесією своєму заступцю – коханому Єрифонтію Кусаймакові – Кактусику, як любязно в колах депутатських, та й до них дотичних, сего паника хрещали.

Дюдя білугою заревіла у мікрофон, щоб усі почули:

- Він у відпустку зібрався! Та він звідти не вилазить, християни! У нього не робота, а сплошна відпустка. За чотири роки роботи, цей могильщик України, три роки по курортах та відпустках відсапувався. Ми підрахували... Всьо сходиться! Йому дорога у тюрму стелеться.

У завідуючої справами райради Підзалетюк, що теж сиділа за президійним столом, після сказаного дуже засіпалася верхня ліва брова, як в гоголівського Каленика, коли той викликав на дуель з макітри вареники. Невідомо, чи зі злості на Дюдю, чи від злості на мовлену правду, бо вона як бойфрендиха Силя Тровича найкраще знала що, де, коли робив її шефуля. Вона переймалася звільненням Гепчика, бо ще не добудувала хатинки. А як здрулять Гепчика, то й вони всім кошом за ним погепають, нині мода така, щоб команду під спину – і шуруй. Борба протилежнів!

У Кусаймака на цей час завжди вилуплені сиві очі, залупилися іще виразніше, якби наче йому перед сесією перев’язали писанки. Це, либонь, від азарту гри в бісер. Адже йому теж висвітлювала сесія доріженьку кудись, а може, й на крісло свого шефа, що підніс таку солодку заяву, від якої не один смачно облизався в залі. Кусаймак віддавна мріяв про й не таке крісло, але й про вище, ширше, шкіряне міністерське... У нього щодо крісел малася своя концепція восхожденія у владну “верховино, світку ти наш”. Він її роздовбляв постійно, бо, по суті, роботи не мав, хіба що двічі на місяць “получить аванс і получку”, розписатися у відомості. А так нігті чистив, що постійно росли, хочай не працювали. Читав

газети, слухав радіо, щоб бути в курсі всіх курсів. Всьо, мамуню, всьо! Роботу тре шанувать!

Правду мовлячи, то й Гепчикові не вдалося цілими тижнями знайти роботи... Мамуню! Він, казали, любив шукати собі роботу сам, поки здоров'я дозволяло в рестораціях, кафуліях і в такому розкішному питейському закладі як Карпати-гори – гори мої Кирпаті, що мали для нього вигляд великого зеленого ресторану, чи десь в синьооких просторах морських плес.

Як по нотах все гралося, якби ті ноти написав сам Махмадей Моцарт партійних опер, чи ще яка вища сила архангельська. Видко було, що над сценарієм сесії працювали досвідчені режисери і сценаристи, і “учлі ньюанси”, які можуть виникать під час роботи в екстремальних умовах.

Кусаймрак тут же й собі, аби не виглядати беззаявочним, зробив таку заявочку, що декого кинуло в холодильник, декого в піт.

О сотворенні нової фракції в раді “ За справедливість ”. І тут же тут вичитав прізвища нових апостолів правди – захисників народу, що забожилися стати стволем, штиком, хребтом, несучою балкою, грагаром, піз столетом її, до останньої краплі нето крові не то соплі, не то сечі цього демократичного скликання-сикання борються і всьо! Всьо, мамуню, всьо!

Поки Кусаймрак озвучував борців ноєс фракцієн, дехто завмирав, дехо хихотав, дехто від радощів мало не вписався в штани. Як пан новенької виконавчої влади – заступник екзарха драпіону Тарас Цвінгель, що сидів на штубацькій лаві запасних депутатів. Коли Кусаймрак називав йменя чергового нового фракційця, Тарас загинав пальця за пальцем на лівій, відтак на правій руці, і коли Мрак скінчив свій акт, сказав :

– Писецьмамко!!! Нам ту нема шо робить. Це ж 41 чоловік у фракції. Понад третину! Такий хурал за люцифера проголосує, крутитимуть депутатами, як циган сонцем. Ту мені нема чого більше сидіть, усе ясно, як божий день. З того всього г.. вйде. Скала на скалу. Ніц Капелюшкова ту не скургає, хіба по вухах! Щуриш?

Пролетіли, як фанера над Парижем, і всі інші, що мали намір водрузить в крісло голови ради, після цього піарного ходу поплічників Гепа. А таких групок було не менше, ніж депутатів, який депутат не мріє стати спікером!

Гепчик, що учора чемненько підстриг свою 60 розуму (розміру?) голову, аби зменшити габарити обличчя, привольно сидів головним центровим суддею за президійним столом. Іов, споглядаючи за його поведінкою, запримітив, що він в сесь час мав вигляд крутого одноокого вождя піратів. О Господи! Саме головка чорного мікрофона, через який догукувався голова до залу, затуляла йму ліве око, тому мала вигляд чорної шкіряної латки.

Нарешті Гепчик покинув головне стійло біля президійного стола, зійшов зі сцени і кинув своє замучене владою тіло посеред рядового депутатства, завіривши цим, що він як чейсніший отче-офіцер піде умивши брудні, забабрані владою і долярами руки, щойно відбуде відпустку. Він при всіх, аби роздобрити депутатське братство, попросив води, вкинув у себе дві медколісцятка.

Такий розворот справи декого озадачив, а декого особачив. І це найкраще було чути із -поза стін зали, це проломлювалося гепаниною, гетьканням, бубногупством тощо крізь кожну шпарину до серединки бо тих, що створювали фон нечуваного громадського невдоволення попід дверима, лайкою бригади бізнесовиків-підприємців.

З трибуни поповз лапшатник навушнобюджетний із доповіді від виконавської влади, якою замудачував голови присутніх Юліан Хуліганович. Цифри падали густим дощем, але нікого не мочили. Лапша не прилипала до вух, бо вуха і писки залу хрумкали міжусобну інформацію, що жто буде, він не йде, ми не прийдем, треба знов чекать, а як поїзд піде в об'їзд?

Не рятувало ситуації і казання-просьба новенького голови держ ад міні страції п. Хвостика, який виплуганився на трибуну і передрентілим, непевним голосом просив зал бути мудрим “гі той казав” і повірити клятві офіцера Гепчика.

Хвостіку пересохло в горлі, мабуть, від того, що в задній кишені штанів пекли душу 500 баксів (підйомних Гепчика), всучених чи вручених йому в день сходження на Голготу посади. Мольбу цю теж зігнорували. Гаплик!

Гудіння-непослух бджілів, бджілок, трутників, осів – депутатів, що збиралися кутками в гуртки “Умлі язики” спричинився до того, що вирішили сесію прекратить і розійтись по хатах, не тратить задарма пального і сподівань на краще. Час, мовляв, усе висвітлить і просвітить, і залікує, і грошей за це не візьме, навіть “командировочних”. Виглядало, заколот-революценя захлиснулось, пишть листи кібенідедушке!

Дітвора, наївшись піци “гоцадріци”, зазірала у вікна, посміхалась з цих диваків-дядьків, які їх так потішно забавляють, що не треба відсиджувать уроків в школі, вирішувать задачок. А ще й погугулюкать, хочбумберів, хочбемберів, морозива задарма наїдяться. Їх пригощали за рахунок морозостійкогопідприємця Мамуляя, щоб заохотить до верещання в масовках.

Розійтись присутні не могли, тільки восьмерили по залу, мов сонце по небу, по кутах, купкувалися, перемовлялися, реготалися, перерегочувалися, дехтовже би пішов був тпруту, до вітру, найневтриманіші вже би й навіть в розцілину яку, в кишеню витпрутилися. Але кишень-памперсів водонепроникних з собою ніхто не мав, переважно кишені давню були діряві.

Тим часом пікетники удосконалювали форми облоги: бочками, дошками, арматурними прутами, плечами, підпирали двері, збільшували кількість обложників вікон, які відчинялися з середини надвір, у декого вже в руках малося оружје пролетаріата, камінчики, дрючки. Вони якби своїми діями говорили: або покайтеся депутати і проженіть Гепа, або будь ласка, обсикайтеся, якщо ви такі нечемні.

“Гепчика геп!” – лунала стара, що уже починала набридати, пісня – Хоцю гамцю, хоцю обід-котлет, борсцю... бо сі всю, – заканючив депутат з гірського села – набір кісток на батареїці, – де було два перевали, а гриби росли попід хати, що можна бул в них уночі зашпотатись і зламати голову. – Я такого геноцида не витримаю, у мене, перепрошую, яз-ва. За яку кацапову душу? І дома барани голодні... Щось робім. Та ми – влада... За що я маю ту вмерти!?

- За Україну, за її волю, за народ...
- Треба було з собов прихопити ведро і тиби став спасителем нас.. На другий раз най би рада купила штири ведра по 12 літрів кожне і поставила в кожнім куті. Або памперсіка хоть...
- Якби який гуманний за вікнами знайшовся тапердав відеречко...
- Але ж ті іроди не дозволять.
- Кумедія “Назар з застодолля” звідки видко нашу діровню, – підкепковував Гачкур. – Виговорився, висьцявся і пішов... Як завжди нам на все нас...
- Ито ще, а скоро буде трагедія.. Як хтось намеле повні гачі.
- Чуєш, бочки заграли, час клоузету настав...

Депутати, яким почали возбухать кінці і начала, засвічували очі лихим протиударним вогнем. Забаву треба було припиняти.

Окремі малозагартовані сцюники, яким не трималося в міхурі вже повнезно назбиралося, почали залом бджіліти-брунькотати-літати і по периметру і поміж кріслами і до дверей і до вікн, вишукуючи місця, де би можна визволитись од внутрішніх набряків. Декотрі дами и з розмальованими губами дефілювали мов на подіумі моделі, викручуючи кренделики ногами, роблячи малі модельні кроки, прикусуючи уста малинові.

Головний інженер сказконтори Ігур Вогир, спузирений простатою, як потім виявилось, спробував відбити головні входні двері у неприятеля, навіть упхав у шпару руку. Та з надвору як натиснули, щоб законопатить отвір, мало бракувало щоб руку цю невиховану не перерубали.. Інженер, заскавулівши од од болю, завідміняв

Рука, руці, руку, рукооою, на руц...

–Та віддайте чоловікові руку, він не депутат...

– Всьо одно – взяточник!

– Цілу чи кусник? Принаймні зрукавом.

– Не лише руки повідламуем, – дихало холодним глухим голосом з-під дверей, а й щось похлеще.. – І там, за дверима розреготались переможним хіхіком.

– Нарешті Ігур з великою бідною і гвалтом витягнув руку. Хоч цілую, та посинілюю, порябілюю, посинцьованою, зі здертою вище щиколотки шкірою, прикрывавленою. В штани від стресу йому капнув не то піт, не то щось інше.

– Впали роси на откоси.

– Нахабство пікету зібрало коло дверей найдопитливіших, тих що люблять дивитися по телеящику передачі “Навколо планети”.

Збилося стадо арештантів-заручників і в замковущілину кричали

– Хочу в туалет! Ви люди чи хто ви є?

– Ми люди. А ви – нелюди.

– Ми ж українці, га?

– Ага! В дупі нога!!!

Наймужніші депутати з керівного складу драпіону зачали випробовувати на відчинення віконні рами. Вікна таки обліпили зал, аж десять з двох боків великих високих, що робилися для того аби бачилося з-за них у часи відійшли світле майбутнє комунізму, але майже всі були позабивані соткоюцвяхами. Іще в часи соціалістичні для страхування від укрбурнаціоналістів.

Небезпечний час наш у всіх відношеннях. Тероризм, ядуча креп, процвіта повсюд, гад такий. Змій Гориничович багатоголовий. Як бачимо, одним з його різновидів єсть тероризм “...какайсь”. Підрив з внутрішніх органів, ізмор на виживання. Не голодом, не зашморгом, не а. Не обжерайтесь, громадяни, не обпивайтесь пивами, жовтими водами, не пийте ні чаю ні горілки ні вина, йдучи на концерти, наради, засідання, бо вам загрожує гроза сечозапінра. Зарубцюйте на чолі, завяжіть у гудза, але пам’ятайте, бо можете стати заложниками..

– Але це порушення елементарних європейських конвенцій про свободу совісті, діяльності сечового міхура, прямої кишки, хартії прав Людини...

Начальник Усцюсьдору Іван Капшук, що перед тим жадобнющо висушив три гальби пива “Огер”, мало не іржав, так йому хотілося піти під стіну, якимсь чином договорився з правим крайнім вікном зі сторони лівиці, воно піддалося на його умовини і розчинилося на скільки настільки треба, щоб упхалася не

соковита фігура шляховика і вистрибнула з в'язниці. Не у пхаєш бо невпиханого! Правда, вікнооборонці приборкали раму, але то вже було запізно, бо начальник утік і валявся в траві з щасливою роздертою від вуха до вуха усмішкою. Його від захвату пригостили кількома гопкопняками, і той, зірвавшись на криві ноги, полетів кулею до стіни червоної гаражної, де, витягнувши свого брансбойтика, заповз'явся створювати пісенну річечку-невеличечку, тримаючи початок річки у надійних руках, підставивши під ето дело мобільний телефон чи диктофон, щоб записати такий важливий історичний момент-дзюркіт на довгую пам'ять для онуків чи для місцевого музею про будні революційного буму в в рідній стороні. Облизавшись утішно від цюнь-кайфу, полетів пташкою, розмахуючируками, витрясаючи з мобільника золотисті краплі "Огера", у напрямку автостоянки, де на нього чекав персональний транспрт – шеербеутський членовоз – оранжевий грейдер...

Цімес!

Навздогін йому, кричучи "паскуда", вистукували якусь чегеварську мелодію бочкарові барабанщики, котрі щойно змінили своїх поглухлих від барабанного дробу товаришів, і хотіли його набити, щоб іншим не замандюрилося вискакувати через вікна. Та не догнавши рецидивіста, подались за радівські гаражі освіжитися "Житомирською на бруньках", з'їсти піцу "гоцадріцу" чи там ханабурхера "фарштейн". Тут, в кутику території "Білої хати", розміщувалася підзарядна станція пікетувальників, яку їм влаштували за безкошт підприємці, які гадали, що настав і їх золота година.

Чорною і білою заздрістю заздрили І. Капшуку невільники політичного моменту, волі шеербеутця, що усміхнулася такнегадано-неждано.

Помаранчевий грейдер пахнув чорним димом і повіз Іванка в гори, на свіже весняне цілюще повітря, де на 35 кілометрі траси, біля гори Гургулатої, на нього чекали Марічка-чічка, шашлики на довгих патиках, горілка "Саме та", стоматологічний коньяк "Десна" і тепла кумпанія колег май з Закарпатті...

Ще один харлачисько хотів повторити подвиг Гастелло-шляховика, але закінчилася спроба тим, що шибка віконна тріснула весняним льодом, перетнула блисквакою навскоси скло і це налякало його, бо скло нині надто дороге... та й могло йому наробити у пазухах шкоди.

Інша група депутатів-диверсантів відімкнула ще одне вікно, з протилежного боку. Братія-пікет, наполовину з корпусу пенсіонерії, наполовину дитинія побігли рятувати пробоїну, оскільки на всі вікна їх не вистарчало, підмога мала прийти з-під головних дверей. Стримало від рукопашного бою протиборствующих, очевидно, відеокамера і цифровий фотоапарат у руках редактора з косою газети "Кепська страва", схожого своєю куцкосою і пікантною борідкою на типового кібенібатюшку. Він через те, що не мав коштів на нормальне прожиття, й не стригся і не голився, щоб хоч на цім зекономити. Він би був і не прийшов на веселий захід, але в нього в однокімнатній квартирі залишилися беззуба дружина Паннута і малолітні діточки, то боявся втратити роботу, бо за що Паннуті зуби вставить? Якщо не вставлятиме мудрот у мізки своїх читачів.

Солідне начальство, що хотіло вистрибнути на волю, завстидалося, бо як то зазнимкують, фото розмістять у газетах, прокрутять по телеканалізації, то як воно буде виглядати перед народом, який буде йому приклад показувать?

Хуліганюрський... Так, скакати ніхто не хотів! То ж не злодії, не гречкосії, що в гречку скачуть проз віконні пройомби, чи в колгоспну капусту. Ні – склобійні! Ні в каком разі! Встигли тільки вхопити по кілька ковтків свіжого весняного повітря,

вікно заперли з тамтого боку, забили цвяхом і матюками. Повітря до того ж пахло і “гоцадріцю”, ханабургами, хотгебельсами хачапурами... Перекусить би! Найскелетнішому депутату-язвеннику, з-під гори № 66, що склався перочинним ножом у кріселку, і спав, снилися жажливі мясо-молочні сни. Котлети-черевики, підзолвані до того грубелезними помаранчевими відбивними і ромштексти “слоняче вухо”, що телепалися перед його незагартованою ясними стравами ротовою порожниною, тому, очевидно, й пускав з сонного рота тонкі павутинки чистої слини. Іздівательство!

Коло тріснутої віконної шиби стояла черга курців, що пускали дим шибі в тріщину на пікетувальників-пенсіоників. Можливо, для декого то була газОВО-димОВА атака знесення “пенісоників”. Так їх прозивала, галайкаючи через щілину, сільська головиха з Пахтилії, яка геть побуряковіла, бо була затісно для березневої пори вбрана. У 27 трусів без мілких!

Антигепчики надворі, бомженята, котрі не могли не використати принагідного випадку випити гальбу-другу пива, з’їсти чінгісхангера в тісті, похмелісти, похреністи, гамакексекси, пупенбабки дещо тішилися, від того, що мають владу над тими ненависними череватенками-начальниками (депкорпус в основному було сформовано з місцевих керівників, чиновників, докторів, директорів шкІл), які всеньке їхне нехарапутне життя гань блять, тримають в облозі ніщоти. Хоч раз в житті обмінялися ролями.

Взявся було обома руками за промівницю головний режисер і продюсер діяв-реквієму старій владі. Закавказ у мікрофон, перевіряючи його на життездатність, мовив:

–Я..... Від імені громади... хочу вас...

Зала заверещала. Особливо гучно викрикувавсь представник карпатської фауни і флори, стрункостанних смерек, лісничий найвисокогірнішого гірського лісництва В. Пеньків, що мав п’ять пилорам, розрихлену фігуру і великий запас смальцю на животі, не те щоб його не вистарчило на час облоги

- Від якої громади, звольте запитати? Від отих дітиськів, що попід вікна скачуть, від отих бабісів? Ти яку громаду тут представляєш, ти хто такий!?
- Яяя... від підприємців!
- Від злодіїв! – випалила голосиста головиха ім. князя Ратіли села Пахтилія, яке не тільки справило 650-тилітній ювілей, мало сільраду, але й, що рідкісне в нашім краї, – залізничний переїзд з автоматичним шлагбаумом і ще один – з звичайним шлагбаумом на всяк випадок, до того попри самі береги села в’юнилась залізнична колія, по якій раз на добу проїжджав (хоча й вночі) поїзд міжнародного сполучення “Мінџк – Львів”. Тому вона себе почувала шлагбаумом серед голів сільських рад: на два язика вище чи то довше, ніколи не лізла в радикаль за словом.

У селах, які представляли інші сільські голови, не було не те що залізничного переїзду з автоматичним шлагбаумом, але й колії, тільки у двох вузькоколіїних гірських селах місця мивовтузилась ще австрійська вузькоколіїнка ім. Якоготобі Франца Йосифатреба, місцями розібрана на дрова, місцями на металобрухт, недіюча, названа Карпатський трамвай” (люди називали – храмвай, від слова “храмати”). Учений, австрієць Ванделенін, що вивчав історію будівництва вузькоколіїнок в Галіції, ніяк не міг зрозуміти, як той трамвай фарен, коли місцями нема рейок. Справа в тому, що програма “Карпатський трамвай” широко галасувалася в медіа, Інтернеті, як кльова наживка для зажирілих євротуристів.

В деяких селах, підгірських навіть, замість вазової дороги – ями і вибоїни, де кури та пияки засмагали в сонячну погоду, а в дощову – тут відмокали від забруднення життям і купалися, як сонячні зайчики. В такий спосіб начебто бойки боролися за недоторканість дикої природи Бойкенфатерлянду, проти засилля в цей райський куточок, де себе найкраще почували ангелики, зеленого туризму, винищення Карпат, твої тапочки!

- Знайшовся чисторук.. Мільйон податків не сплативдержаві, а хоче брати в чисті руки владу... Іди перше помий ноги! (???) Хузьда, я тобі зара мізки закомпостирую, не согірше, як ви нам хочете управити.
- А чого ноги? – спитала у подруги директриса школи першого –третього ступеня, що виглядала найсвітлішою дамою серед присутніх, бо мала найдотепніші серед депутаток ноги, а з її сідничок через білі брюки прозирали виямки-квіточки макові, які не один депутатенькомав храпа помацать.
- Ба, як як помиєш ноги, то по помиєш руки.
- Що, руки від ніг ростуть, а в пресі пишуть – від вух...

Чиста гойкумена знялася! Як у залі Верховної Ради вирували пристрасті! Пахло прілими кулаками, пітним мордобоем і ще чимось невловимим, але таким рідним до болю в крижах і в кінці кінців.

– Ти! Ти нам не запердюкуй мізки. В конвертвах заплавту даєте, податку не плавтите мільйон, громавда зашмуркавна. Встидавбисся... Грає варцабу. Ти собі дома грай хоч кого, а ту сесія, народ... Ту депувтати грають в хвіст і гриву кого треба і не... Ми уповноважені громадами, а ти? Злізій і шаркай відци... – стривожено засуджував протестантів Федьо Василега з Центра Європи, від хвилювання в якого у слова де треба і не треба залітало зайве “в”.

- Я міг сюди привести 500 своїх виборців, цілезне село, а ти кого привів? Шмаркачів та дідів. Бомжотара... Та своїх рабів з прихопизованого торггорбзавода. Геть з трибуни!
- Ти Бзунику! – підперла промівницю своїм дужим плечем-животом словосильна депутатка Зіська Мартан. – Я тебе не знаю хто ти такий? Та ти... Розказати? Ро... Ти. Може ти не знаєш, хто лібокомбінат купив за купійки, заготзерно за дрібушки, гуткомбінат за свистульки, кредитівку. Розказати? Випускає черствий хліб облегшонний, з добавітелями... і закрепітялями, розказати? Адивиси! В него чисті долоні! Теперкі він маганат... Ану покажи свої чисті злодійські лапоньки, чистильщик району від державної власності...
- А вни пивом і харакірі (очевидно – хачапурі авт.) вгощають. Вам тото пиво боком вилізе.

Відеокамера № 3 не з нашого міста, навіть не з нашого драпіону, всі оті сцени емоційні фіксувала нетлінно, зазіралав кожен куток, в кожную відкриту в залі шпару, щоб своїм безпристрасним оком сприйнять неординарну війну закритого типу влад і корит для широкої публіки, щоб знали, щоб робили висновки, училися демократії. Камера навіть з любовним азартом зазірнула одній молодій представниці старої влади під сукню, бо більше не було кому, усі жінки, знаючи чим могло запахнути сесія, запаяли на себе штани-брюки...

Хвостяра вже стояв ні в сих ні в тих, зблід і осів, не знав як далі йому бути.

“Наб’ють!” – теліпалося йому в голові.

- Висі, висі на нього. Скупив півдрапіону і нині хоче ще й владу задурно присвоїти.. Е, голубе-кряче, так не буде... Буде так, як ми скажемо! Геть! Ахтікакой після цих слів зіскочив з кобили-трибуни, відчувши, що може нахапати по вухах, бо заперта публіка ось уже четверту годину моцувалася,

просячись надвір, її вже мучили сечові міхурі не на жарт, а серйозно, то здатна на дідько знає що!

На всіх отих злосних людей зі стіни дивилася сумними очима Мати Божа, що займала вигоріле місце портрета колишнього першого антихриста. До неї молилася запрошена сектантка з служби соціального забезпечення Оксана Триб, запитуючи: “Господи, чому ти не любиш чад своїх – депутатів? Вони ж твої помічники, представники твого народу. Змилуйся!”
Надворі й далі гепали: “Гепчика геть!”

Гепчик, споживши заспокійливі пігулки, мирно сидів з іще з двома 150-кілограмовими побратимами, які разом нагадували трійку богатирів-бойків, були далекими нащадками воїв короля Данила, і розгадував величюзного кросвордюку... Богатирів просили своїми могуть-плечима вдарити у головні двері і визволити з неволі депутатський клан. Вони не погоджувалися, бо ніколи не були хуліганями, а законопослушними громадянами. Тим паче, що працювали лісничими, кохали Карпати.

Спробував глаголити до забарикадованого товариства після Бліна його колега, теж лисий бізнесовець, депутат Грін Грехтен оф Гуманітарка. Сей глаголив:

- У нас є свій кандиблат на голову райгради. Не хапуга! Той, що треба! З солідної місцевої родини. Онук репатріянта.
- Ага, саме той, що на гуртівні зі спирту і спалених панчіхів робить “Саме ту” – горілку-туту для народу і продає як склепову, ньи? Гребе тисічі, ньи, чистими руками, ньи? А народ вигибає!
- Вам ще мало того, що “саме від тої” пияки мруть попід паркани, так ви хочете й греко-католиків туди ж, щоб воля, свобода, соловей шебече...

Бізнесу, як не прикро, для повного щастя замість тюрми, бракує влади, яка би дахувала, прикривала його діла праведні, підгодовувала. Таким завше до лица або влада, або небо в арифметичний зошит.

Отако й Грін Грехтеру розлючені депутати заткали писок кількома щирими фразами-тампаксами.

Мала намір вже вкотре штовхнути реч до заложників кабальєро Дюдя Капелюшкова, махаючи чорною блискучою портмонне-сумочкою, що була в помаранчевому ошийнику, зав’язаному в кутасик, як песик.

- Люди! Я вас не розумію! Хто ви такі?
- А ти хто така і? – кинулась до неї біловолоса зачуперена буйним чубом депутатка Зося з отакеним декольте-полониною, що ніколи не запиралось, було відкрите усім, навіть ворожим вітрам і взимку, і влітку, і завжди. І таким самим ротом, що ніколи не запирався, з нього двигтіли слова, лайка, вимоги, обмови, депутатські запити, звинувачення. Гарача жінчина!
- Я вас питаю!
- Та вона не вміє відрізнити рейтингу від рейтузів, політичка понтова!
- А ми вас питаєм, пані в чорнім жопані. Ви ту порушуєте Європейську Декларацію прав людини! Ми на вас в прокуратуру подамо і в суд, елементарно. Нас люди вибрали. А вас хто уповноважив глумитися над людьми обраною владою? Це вам не хахара прицицити і припнути наніч в хаті до лужка, від жінки відбити. Але йому сі не дивую, бо він кінчив Олехівську школу для дурних.
- Ви мені то зробіте, що мишка котові, – ухмилялася п. Дюдя. – І поки не зречеться Гепчик крісла, ми вас не випустимо звідси. Зарубайте собі на

нісі! – І вона, гордовито перебираючи спраглиминогами, подалась до свого гуртка, що засідав під пртилежною до трибуни стіною.

- Йди, бо ти око віколю! Вна сі бавит в демократію, бо вна робити не хоче... Ти коли сі на роботу встройш? Ти кому глазки стройш?
- Мене вигнали з роботи за вказом Гепчика.
- О, певно! Цілі дни сидіти і нігті манікюрити. Роботать нада!
- Перешкодження роботи депутатській діяльності, в тім числі їх шлунків, карається криміналом до п'яти років. Тобі того треба? Тобі треба капітальної тюрми?
- Я на вас подам, –відгекувалась з кута Дюдя. – Ви мене робите кримінальним елементом?Шо коло мене є кримінальні елементи? Які! В мене ніяких елементів нема. Ці во нещасні за стінами – елементи?
- А ти що за елемент?
- Я – КУН!
- А я – КУМ. Куначка мені...
- А я – БУМ. Шо я від рогатої худоби? Та в нашому селі є круглі антени і воздушний альфон...
- А я бальзам з-під спідниці!
- Зібрала пару недобомжиків і вже – КУН. А ми – від людей, від 70 тисяч...
- Знайшлася по 38 хахальови чесна, що хоче владу у чесні руки. А хто відбив осьдекаво у чоловіка жінку і їздив з ним по степах України агітувати ніби за Тікитакщенка, а займався порногопією! Натігни рукавиці, бо видко з-за нігтів, яке в тебе сумління чистоплотне

– Пані Дюдя! Як голова райради після отпуску не піде геть, присігаю, що я перший з'їм свій капелюх! – захищаючись свого старшого колегу, привселюдно гучно заприсягався мер міста Роман Спаський, який після учорашньої довгограючої фуршетівки з делегацією поляків, що приїхали з “повяту опольського староства в Ополю” дуже хотів визволитися з тяжкої неволі перепую.

Поважний депутат 4 скликань, главар головної депутатської комісії п. Кайфарський, який, напрушувалося з його поведенції, раденький би вибетіти через форточку джмеликом на весняне повітря, і там освободитися від іга накопичених нектарів, бо мав задавнену простату, ночами до десяти разів покидав тепле ліжко і біг на унітазове поле, то й зрозуміти можна було його удар дорогим озимим, десь так розміру під 1000 гривень, імпортним черевиком у престижні задні двері, якими дозволялося користуватись тільки президійникам. Двері голосно йойкнули, застогнали від завданого болю, якби в них цноту забрали, але не піддалися, бо теж були завбачливо підперті протестантами, тільки вгорі зашкалили блискучого зуба засувки, надломилися.

Дехто смів казати, що то були патріотичні двері, зроблені з досоветської карпатської дубаріни, і не піддалися старій комуняцькій владі, достойно нині витримали напад вчорашніх.

Колеги Кайфарського по простаті ходили залом, наче на подіумі моделі, шукаючи виходу з становища. Дефіле! Декотрі запрошені різалися в кутку зали в карти, декотрі дрімали, похрапували навіть, декотрі все ще вели перемовини з бунтарями.

На трибуну залетів депутат-грибозаготівельник із Митницького куща, в якому не трималося пиво, але не бачив дірочки під трибуною, куди б можна було... То з похнюпленою головою, йдучи стилем розбитих німаків у минулу війну, спустився в зал.

Годинники догвалтовували п'яту годину запертя. То вже комедії було занадто, вона ставала трагедією. В найглухішому кутку салі, де стояла кабіна – нагла поміч для таємного голосування, юрмилися деякі “зеки поневолі”, не знати, що вони в тій кабіні робили: чи курили чи...

– Треба йти! – сказав голосно на залу голова міста, якому довіряли обидва табори депутатів, як зв'язуючому “звену”. – Бо то таке. Тут хлопці не підуть направо, а жінки наліво. То – не ліс. Повсикаємось, любі друзі. Крапка. – Безсоромно висловив думку усіх зачинених і напучених. – Ми, народні обранці, не маємо права навіть на парашу. Та що то таке!? Я йду до людей за дверми. І давайте представників від народололюбивих фракцій...

І трьох послів направили таки з “бастиону кучмізму” за фортечні вали на перемовини.

Тим часом Кайфарський, вихований на пролетарських буличних засадах, директор закритого товариства “Шпілька-зінгер” по обшиванню німецького, швейцарського та голладського народів спецодягом, не вгамовувався, а продовжував шукати виходу, використовуючи стару кремлівську походку. Skorиставшись тим, що деякі вартові вікон і дверей позалишали свої пости і подались послухать повпередів на чолі з мером міста, знову таки не шкодуючи своїх дорогих німецьких капців на грубій подошві, втаращив у лівобічні задні двері (усіх дверей було четверо) і ті, як в розігрітій поцілунками дівчини ноги, розтулилися, розкинули свої потріскані від депутатських довгорічних випарів половинки, утворили пройму, солодку щілину, у яку можна було засунути цюцюрка чоловікові, але як колишній комунпартайгенос, озброєний найпередовішою філософією просування до сонячних висот, натиснув плечем на деревоплиту. І за плечем сам усміхнений прорвався надвір, а за ним джюркнули брудним потоком змордовані арештанти.

Розгерметизація!

Кайф небувалого гатунку огорнув визволених народних чад.

Вартовий із протестантів, старшого віку чоловік, що прибіг сюди на лускіт, уже не намагався зарадити справі, бо його б розтерзали, взяли б під ноги, то хотів тільки присоромити представників районного народу і зокрема головного визволителя – директора Кайфарського.

То йдучи за ним рюмса:

- І вам не встидно? – а в його старечих вицвілих очах бісився сум неспроможності щось заподіяти цим невихованим, нахабам, що рвалися, шолопаючись в матнях, під дерева прирадівського Собачого скверу, під стіни, в кущі живоплоту, і разом з псами, що вийшли на вечірню прогульку, якнайскоріше звільнялися від накопичень в міхурах, нето люті. Бочки вже не били на сполох, били пуркачі...
- І як вам не встидно!? – повторював блідолиций пенсіонер.
- Йди! – гукнув Кайфарський у лопухате вухо нав'язливого діда. – Знайшовся мені революціонер! Пі... джонер... Йди... бо ті вбішу...

ЕПЛОГ

– Мішіген was?

– Житгть, Йване!!!

28.01.06. 2.03.06.